

Sygn. akt Ts 225/14

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia *28 października* 2014 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej
M W w sprawie zgodności:

art. 43 w zw. z art. 47 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach
pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby
i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159) z

art. 2 i art. 32 w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej
Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie
badania zgodności art. 47 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.
o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie
choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159) z art. 2 i art. 32
w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji.**

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 sierpnia 2014 r. skarżący zakwestionował zgodność art. 43 w zw. z art. 47 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159; dalej: ustawa o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa) z art. 2 i art. 32 Konstytucji.

Skargę konstytucyjną wniesiono na podstawie następującego stanu faktycznego sprawy. Decyzją z dnia marca 2012 r. (znak) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w L (dalej: ZUS) ustalił skarżącemu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od czerwca do grudnia 2011 r. Jednocześnie ZUS odmówił skarżącemu dopłaty do zasiłku chorobowego, wskazując na brak podstaw do jej przyznania. Wyrokiem z dnia stycznia 2013 r. (sygn. akt) Sąd Rejonowy w L Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie, które skarżący wniósł od powyższej decyzji. Wyrokiem z dnia grudnia 2013 r. (sygn. akt) Sąd Okręgowy w L Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił aapelację złożoną od wyroku sądu I instancji. W uzasadnieniu obu rozstrzygnięć wskazano, że zgodnie z zaskarżonym art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa ponowne ustalenie podstawy wymiaru zasiłku jest możliwe dopiero po upływie trzech miesięcy kalendarzowych od daty zakończenia pobierania ostatniego zasiłku chorobowego lub innych świadczeń wskazanych w ustawie.

Uprawnienie do wniesienia skargi konstytucyjnej skarżący wiąże z naruszeniem zasady równości i zasady sprawiedliwości społecznej w zakresie

prawa do zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa podstawy wymiaru zasiłku chorobowego nie oblicza się na nowo, jeżeli przerwa między zakończeniem okresu pobierania ostatniego zasiłku a rozpoczęciem okresu, w którym miał być pobierany nowy zasiłek, (tzw. okres międzyczasiłkowy) wynosi mniej niż trzy pełne miesiące kalendarzowe. Trzy miesiące kalendarzowe rozumiane są w orzecznictwie jako pełne kolejne miesiące stanowiące 3/12 części roku kalendarzowego. Oznacza to, że osoba, która opłaciła składki na ubezpieczenie społeczne za więcej niż 90 dni, nie będzie miała na nowo ustalonej podstawy wymiaru, jeżeli ten okres nie będzie odpowiadał trzem pełnym kolejnym miesiącom kalendarzowym.

Skarżący przypomina, że także w sferze prawa do zabezpieczenia społecznego art. 32 ust. 1 Konstytucji jest źródłem zasady równości wobec prawa. Skarżący opłacał składki przez 103 dni (od marca do czerwca 2011 r.), a pomimo to – ponieważ ten okres nie obejmował trzech pełnych miesięcy kalendarzowych – odmówiono mu ustalenia na nowo podstawy wymiaru należnego mu zasiłku chorobowego. Osobom, które uiszczają składki przez pełne trzy miesiące kalendarzowe, ale jedynie przez 91 (92 dni), prawo do obliczenia na nowo podstawy wymiaru przysługuje. Na tej podstawie skarżący stwierdza, że wynikające z zaskarżonego przepisu kryterium – czas trwania okresu międzyczasiłkowego wynoszący co najmniej trzy pełne miesiące kalendarzowe – prowadzi do naruszenia zasady równości w zakresie zabezpieczenia społecznego, a także do naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw Jej wniesienie zostało uzależnione od spełnienia licznych warunków

wynikających bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w przepisach ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przesłanką rozpatrzenia skargi konstytucyjnej jest wykazanie przez skarżącego, że naruszenie jego konstytucyjnej wolności lub konstytucyjnego prawa podmiotowego nastąpiło wskutek wydania rozstrzygnięcia na podstawie kwestionowanej regulacji. Jak Trybunał podkreśla w swoim orzecznictwie, przesłanka ta oznacza konieczność nie tylko uprawdopodobnienia, że w sprawie skarżącego doszło do naruszenia konstytucyjnej wolności lub konstytucyjnego prawa podmiotowego, ale także wykazania, że to właśnie w treści zakwestionowanego przepisu należy upatrywać źródło tego naruszenia.

Przedmiotem rozpatrywanej skargi konstytucyjnej jest art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego, jak i różnego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż trzy miesiące kalendarzowe. Przedmiotem skargi jest też art. 47 zaskarżonej ustawy, zgodnie z którym przepisy art. 36–42 i art. 45 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego i zasiłku opiekuńczego. Do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się także art. 46.

Naruszenie zasady równości i zasady sprawiedliwości społecznej w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego skarżący upatruje w określeniu terminu, którego upływ uzasadnia ponowne przeliczenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Sposób liczenia tego terminu został uregulowany w art. 43 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Wniesiona skarga konstytucyjna w zakresie, w jakim skarżący stawia zarzut niekonstytucyjności wyżej wskazanej regulacji, została przekazana do merytorycznego rozpoznania.

Z kolei porównanie treści zarzutu z brzmieniem drugiego z zaskarżonych przepisów, tj. art. 47 ustawy o świadczeniach pieniężnych, pozwala stwierdzić, że to unormowanie nie jest źródłem naruszenia prawa konstytucyjnego, którego ochronie ma służyć skarga konstytucyjna. Także we wniesionej skardze konstytucyjnej skarżący nie wykazał, w jaki sposób zastosowanie tej regulacji w jego sprawie doprowadziło do nierównego potraktowania go w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 i art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.